

suunas vähemalt ajuti pidurdub, osalt kindlasti üldiselt hoopis teisesuunalise lüürilise keskuse mõjul, osalt vahest ka isiklikumat laadi sisetakistuste tõttu.

Tuttavate, kuid siiski mitte vananenud väärtuste juurde juhatab *Gustav Suitsu* 50-a. sünnipäevaks väljaantud valik paremaid ja mõnes suhtes nüüd kohendatud luuletisi „*Aastate aknal*“. Rohkem senitundmatut, kuid juba liiga ajakaugelt luulet pakub teine pidulik värsiraamat, *Jakob Liivi* 75-a. sünnipäeva puhuks lugeja kätte saadetud „*Päikeseeveerul*“.

Eelpoolpuudutatud luuletajate kirjanduslik pale on üldiselt tuttav ja iga uue raamatu puhul oodatakse neilt eeskätt vaid süvenemist, mitte niivõrd hoopis uue pakkumist. Ometi on 1933. a. värsitoodangus ka paar raamatut, mis tahavad olla uute kirjanduslike tõe-
tõdede kuulutajaiks. Siiski pole *E. J. Voitk* oma „*Kevadtult*“ ja Eesti Rahvuskirjanikkude Liidu ega *R. Grauberg* oma „*Hommikuse leiuga*“ suutnud kuulutada palju muud peale oma üsna suurte pretensioonide (*Voitk*).

Novelli alal ilmutab *K. A. Hindrey* „*Armastuskiri*“ mitmeti tugevate sidemete olemasolu kirjanduslike tõekspidamistega, mille vastu viimasel ajal ägedasti on võideldud. *K. A. Hindrey*'d huvitab eeskätt psühholoogiline eksootika, erakordsed isikute erakordsed hingeseisundid, kuid tihti ei lepi ta siseilma eksootikaga, vaid valib oma novellidele ka vastava välisilmestuse, viies sündmustiku kord Aafrikasse, kord eesti muistsusse, vähemalt Pariisigi. Seda irdumist tänapäeva olulisemaiks peetavaist küsimusist lepitab aga see, et *Hindrey* teda huvitavas andmes-
tikus on enamasti tõesti kodus. Teiselt poolt oskab